

сте на папа-та, нъ не сте на Римъ ; управителка
сте на Сполетъ, нъ не сте въ Сполетъ ; за сега
вы сте жена, подданица и слугыня на херцогъ-тъ
феррарскы, на донъ Алфонса и ся намирате на
Ферраръ !

(Дона Люкреція, приближняла отъ страхъ и отъ гнѣвъ, гледа съ
яростъ херцогъ-тъ и отетънва полегка испрѣдъ него до еднакъ под-
шитателенъ столъ, гдѣ-то пада като почюдена).

Ахъ ! това ва удивлява, госпоже, и вы ся у-
плашихте отъ мене ; до сега азъ имахъ страхъ отъ
васъ. Искамъ тѣй да бжде отъ сега, и за да по-
чнѣ, его първій ви любовникъ възъ кого-то турямъ
ръкъж, — той ще да умрѣ. *(отъиде)*

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ, съ слабъ гласъ.

Да разсѣдимы малко, донъ Алфонсе. Може ли
да бжде мой любовникъ този, кого-то набѣдявате
да е направилъ прѣстъпленіе-то. . . .

ДОНЪ АЛФОНСЪ.

Защо не ? Въ гнѣвъ, въ зависть ! понеже и
той може да е завистливъ. Знаиѣ ли ? Искамъ да
умрѣ този человекъ. Това съмъ намыслилъ. Този
палатъ е пленѣ съ войницы, кои-то познаватъ са-
мо мене. Неможе да избегне. Неможете да пре-
пѣтствувате никакъ, госпоже. Оставихъ само на
Ваше Высочество грижа-та да избере начинъ-тъ
по койго трѣба да загине пристѣпникъ-тъ, рѣшете ся.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ, като си кърши рѣцъ-тъ.

Боже мой ! Боже мой ! Боже мой !

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Не отговаряте ? Щѣ накарамъ да го разсѣжтъ
въ ближиж-тъ стѣиѣ.

[Той трыва да издѣе, тя го задържя]